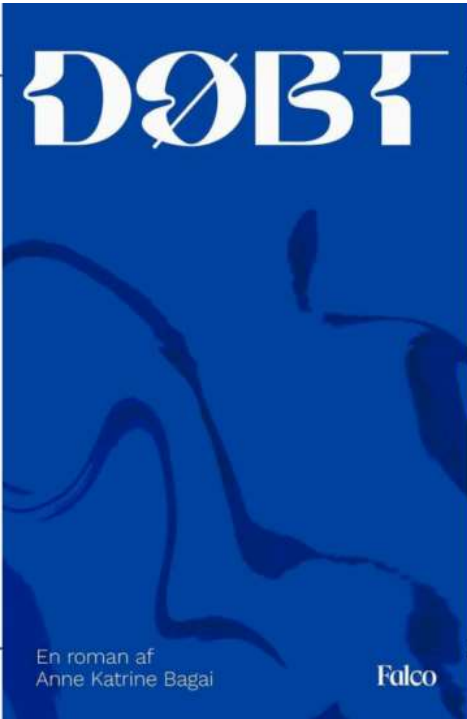

Når forelskelse og livsfare findes på samme tid

af Christina Agerboe | maj 21, 2024 | Anmeldelser, Prosa

Anne Katrine Bagais autofiktive roman *Døbt* er en barsk, men vigtig fortælling om, hvordan det er leve, efter at have været udsat for vold. Med en sproglig og indholdsmæssig skarphed, som de færreste kan matche, beskriver Bagai voldens virkelighed på en enestående måde.

Døbt er én lang beskrivelse af, hvordan det påvirker et menneske at være blevet udsat for overgreb. Den røde tråd er en serie overgreb, hovedpersonen Miriam blev udsat for af den fem år ældre Jonas, som hun i en årelang periode havde et forhold til. Miriam var forelsket i Jonas, selvom han udsatte hende for fysisk, seksuel og psykisk vold. Sameksistensen af kærlighed og fare undrer Miriam sig over, og hun forsøger at forstå denne komplekse dynamik:

Hvordan kan forelskelsen og livsfaren findes på samme tid? Det er ikke en del af vores aftale.

I *Døbt* erfarer vi sammen med Miriam, hvordan voldens skygger når som helst og hvor som helst kan snige sig ind på en. Som naboens kat eller en duft af parfume i et supermarked dukker minderne og følelserne pludseligt op og påvirker hendes hverdag.

Alt, der ligner dig, registrerer jeg med en kilometers afstand. I supermarkedet rammer duften af din parfume mig, da jeg går på gangen med tørvarer. Jeg begynder at lede. Et stykke væk står der en mand og vender en pakke tofu i hånden. Det er ham, I bruger samme parfume. Han ser på mig, og jeg drejer om på hælen, efterlader min kurv og går ud af butikken.

Volden og traumet er i dig, om du vil det eller ej.

Sensommerhveps

Der er ingen overflødige ord i *Døbt*. Sproget er enkelt, men poetisk. Skarpt, men alligevel blødt nok til at danne en empatisk ramme om det svære indhold. Romanen er spækket med sproglige guldkorn, som kommer i form af såvel oneliners som hele afsnit. Det er blandt andet disse, der gør romanen sprogligt skarp.

Jeg orker ikke Hugh Grant, der drøner forbi som en sensommerhveps og smadrer ind i fælgen på alle kvinder med sine store tænder og britiske accent.

Så har du ikke en chance

Døbt er vigtig, fordi den er et bidrag til den eksisterende samfundsdebat om vores voldskultur og feminisme. Den ikke bare sprogliggør svære emner, situationer, følelser, tanker og giver eksempel på, hvordan vi kan tale om vold, men den påpeger også helt konkret de problemer, vi står overfor. Miriam er i venteværelset på Center for Voldtægts ofre:

Kvinderne i venterummet og mig. Vores voldtægter bliver statsejede, fordi de er umulige at dømme. Som en slags udstationerede angreb holder de hjulene i gang i psykiatrien, holder indkøbet af medicin kørende, holder ventelisterne fyldte. Overgrebets økonomi lader dig overleve, hvis du har midler. Om du overlever handler udelukkende om ressourcer og bagland. Hvis du ikke har en familie, der har elsket dig, hvis ikke du har ressourcer til et psykologforløb, hvis du ikke stoler på nogen. Hvis du ikke kan få psykologen til at fortælle dig, at sprit ikke er gin fra festen, at markerne ikke er de marker. Så har du ikke en chance.

Romanen er barsk, fordi virkeligheden er barsk. Det kan den i hvert fald være for nogen – og dermed bliver den det for os alle. Om vi vil forholde os til dét, er en anden sag.

Læs også

Æter-hæfterne og deres magi

Når forelskelse og livsfare findes på samme tid

En kunstnerisk forhøjning til livet

Hvem samler skraldet op efter revolutionen?

Hjertekammer-rock